

Arrest

nr. 164 357 van 18 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 19 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 november 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 november 2015.

Gelet op de beschikking van 11 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegeedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu werd het volgende gesteld:

“Het beroep lijkt onontvankelijk.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“8° inreisverbod: de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering;”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij op 20 oktober 2014 een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd. De verzoekende partij heeft tegen voormelde beslissing een beroep tot nietigverklaring ingesteld dat echter op 26 februari 2015 bij arrest met nr. 139 683 werd verworpen, zodat het inreisverbod d.d. 20 oktober 2014 definitief is. Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing niet anders vermag dan opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft, te constateren dat het inreisverbod van 20 oktober 2014 nog steeds van kracht is en de verzoekende partij aldus het recht niet heeft zich op het Belgisch grondgebied te bevinden, kan een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 17 november 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 4 januari 2016, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 2 november 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP verwijst naar haar pleidooi in vorige zaak (rolnr. 163 751).”

In de zaak met rolnummer 163 751 wordt ter terechtzitting het volgende gesteld:

“VzP stelt dat de redenering in de beschikking geen stand houdt want als er in die optiek een inreisverbod wordt opgelegd, heeft een persoon geen enkel rechtsmiddel. Dit is een schending van de rechten van verdediging en van artikel 13 van het EVRM, een vernietiging is belangrijk en nuttig, de asielaanvraag was lopende en daar is geen rekening mee gehouden de verwijzing naar artikel 7 van de vreemdelingenwet vermeldde geen termijn en er is geen rekening gehouden met haar gezinsleven. VwP sluit zich aan bij de beschikking van de Raad.”

2.4. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit de gegevens die aan de Raad door de verwerende partij werden overgemaakt, blijkt dat de verzoekende partij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie naar aanleiding van het in overweging nemen van een (nieuwe) asielaanvraag op 25 november 2015, ingediend op 15 oktober 2015.

Overeenkomstig artikel 75, § 4 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de vreemdeling wiens asielaanvraag in overweging is genomen een attest van immatriculatie geldig voor 3 maanden afgeleverd vanaf de datum van afgifte. Dit attest van immatriculatie wordt verlengd om het verblijf te dekken tot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de in overweging genomen asielaanvraag heeft beslist.

De verzoekende partij beschikt weliswaar niet over een definitief verblijfsrecht, doch wel over een tijdelijke verblijfsmachtiging in afwachting van de definitieve beslissing van de verwerende partij aangaande de ingediende asielaanvraag. Dit betekent aldus dat de verzoekende partij legaal op het grondgebied verblijft zolang er geen beslissing ten gronde volgt. Bijgevolg heeft het motief "*verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten*" uit de bestreden beslissing geen grondslag meer.

Door aan de verzoekende partij een attest van immatriculatie af te leveren en aldus een precair verblijfsrecht aan de verzoekende partij te verlenen, kan niet anders dan vastgesteld te worden dat de verwerende partij door haar eigen handelen het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker impliciet heeft ingetrokken. Immers, een attest van immatriculatie, zelfs indien dit maar een voorlopig en precair verblijfsrecht inhoudt, is incompatibel met een bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575 ; RvS 18 december 2014, nr. 229.610). De Raad merkt hierbij op dat ingevolge artikel 52/3 van de vreemdelingenwet, de verwerende partij, indien de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en die vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, onverwijld een bevel moet afgeven.

Door deze impliciete intrekking welke uitdrukkelijk het gevolg is van het eigen handelen van de verwerende partij is het bestreden bevel uit het rechtsverkeer verdwenen en is het beroep zonder voorwerp geworden.

Het beroep is niet ontvankelijk. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen uitspraak meer gedaan dient te worden over de vaststellingen uit de beschikking van 2 november 2015 en het gevoerde betoog ter terechtzitting.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU